

LA HISTÒRIA DE KIRA

L'altre dia, la meua gateta Kira, que ja té 4 mesos i ens ha perdut la por, em va contar com va ser la seua vida fins que la vàrem adoptar.

El seu primer record era la seua mare xuplant-li la careta només nàixer, era tan bonica i suau la seua mare ... També se'n recordava dels seus germanets i germanetes, eren 5 en total, dos eren negres, un blanc, un altre atigrat i finalment ella, que creia que era tota blanca, perquè d'aquell color eren les seues potes, però un dels seus germanets li explicà que per dalt era negra i Kira es va adonar que en realitat era blanca i negra.

Kira era molt feliç, fins que un dia la seua mare els va dir als seus cadellats que havia d'anar a buscar menjar, però que tornaria el més prompte possible. Les hores passaven, la mare no tornava i els cadellats estaven cada vegada més espantats, tenien molta fam i no sabien què fer, tan sols ploraven i ploraven.

Finalment, Kira, que era la més valenta de tots, va decidir armar-se valor i eixir del seu refugi per buscar a la seua mare. Encara que havia dissimulat davant dels seus germanets, en realitat Kira tenia molta por, mai havia eixit de l'amagatall on la seua mare els havia cuidat des que van nàixer i no s'havia atrevit més que a apuntar el cap per veure el descampat ple d'herbes on s'amagaven. Malgrat això i la foscor de la nit, Kira era valenta i es va disposar a eixir d'allí i dirigir-se fora del filat que separava la seua llar de la resta del món.

El primer que va veure al carrer va ser un munt d'enormes animals de molts colors que semblaven adormits, no es movien, en lloc de potes tenien unes coses molt estranyes en les quals es recolzaven en el sòl i, a més a més, no desprenien cap calor ni van contestar als seus miols quan els va preguntar si havien vist a la seua mare.

Estava a punt de tornar corrent amb els seus germanets quan va veure un animal que es movia al lluny amb cua i quatre potes. Quan el va sentir miolar va estar segura que era la seua mare i va eixir corrent a la seua cerca. No obstant això, quan va estar prou a prop per notar la seua olor va començar a preocupar-se, la seua mare no feia eixa olor, era una olor semblant, però diferent. Va miolar suaument i el malvat gat de carrer, al qual havia confós amb la seua mare, va botar damunt ella i la va subjectar en el sòl panxa cap a dalt amb les seues grans potes.

- Qui ets tu? Què fas ací en el meu territori de caça? Surt d'ací immediatament o et penediràs - va dir mentre l'espentava.

Kira va aconseguir alçar-se, va córrer sense fixar-se cap a on anava fins que no va poder més, i es va refugiar en un racó fosc baix d'un d'aquells estranys animals que no parlaven. Al cap de molta estona, malgrat el fred i el cansament Kira es va quedar adormida.

Es va despertar a poc a poc, notant que algú li estava llepant la careta i va pensar il·lusionada: "La meua mare m'ha trobat!"

Però quan va obrir els ulls, aterrida, va descobrir que no era la seua mare la que estava al seu costat, era un animal pelut i amb enormes dents que a més feia un so terrorífic, *BUB*BUB*BUB... Plena de por va eixir del seu amagatall disposada a tornar a córrer, però un altre estrany ser, molt més gran i amenaçador, la va atrapar i l'agafà amb els seus braços. Era un animal terrible de gran altura i que només caminava amb dues potes. Kira va intentar fugir però aquell animal era massa fort i ella estava tan feble i cansada que finalment es va rendir a la seua sort, si aquell animal volia menjar-se-la no podia fer res per a evitar-ho.

Però va resultar que aquell estrany animal gegant no volia menjar-se-la, al contrari, la va portar a la seua casa, un lloc a on no feia fred i el primer que va fer va ser donar-li de menjar llet calenteta. Kira no s'ho podia creure, no estava tan bona com la llet de la seua mare però quasi. A més del menjar aquell gegant que cada vegada li semblava menys amenaçador, la va acariciar i li va posar una manteta perquè pogués dormir calenteta.

Kira es va dormir contenta pensant que havia trobat una nova mare, però el que ella no sabia és que la seua salvadora era una col·laboradora d'un centre de rescat i acolliment d'animals i, que conforme la va arreplegar del carrer va publicar la seua foto en totes les seues xarxes de contactes per buscar una bona família d'adopció per a ella. Així va ser com pocs dies després la que anava a ser la seua nova família va acudir a recollir-la.

Eixa família era la meua. Al principi Kira estava molt espantada, un nou canvi i en aquesta nova casa, a més d'un d'aquells bondadosos animals grans hi havien dos iguals però més xicotets. Aquests cadellts no eren agressius ni semblaven realment perillosos, però quan l'agafaven fort, sobretot el més xicotet d'ells, feia una mica de por.

Els dies van anar passant i Kira cada vegada es sentia més feliç, la mare gegant la volia molt, aquells cadellts "humans" perquè això li havien explicat que eren, només volien jugar amb ella com feien els seus germanets gatets, li llançaven pilotes, l'abraçaven, la besaven i en aquella casa sempre hi havia aigua i aliments rics en la seua menjadora.

Llavors va ser quan, després d'unes setmanes, Kira em va dir que sentia que havia trobat la seua nova família i era molt feliç.

Esperem que siga feliç amb nosaltres molts i molts anys.

